

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп1 12/2018
26.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, Нови Сад, улица Хајдук Вељкова бр.11, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 15 У 3999/15 од 28.05.2015. године, уз учешће противне странке, АА из ..., кога заступа пуномоћник Дејан Лојпур, адвокат из ..., улица ..., у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.09.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба тужиоца, АА из ..., и поништен је закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, те предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Закључком Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад, број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, одбачен је, као неуредан, захтев тужиоца, заведен под бројем 46-020022/2014, за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника ББ, и то оранице на катастарској парцели број 5126/19, површине 8 јутара 700квх. Ставом II диспозитива побијане пресуде обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 6.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву, поднетом због погрешне примене материјалног права, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде правила поступка, подносилац наводи да је погрешна тврдња из побијане пресуде да су повређене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер правни прописи и разлози дати у образложењу оспореног закључка не упућују на правилност одлуке из диспозитива истог. Истиче да је одредбом члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. истог закона и уз који нису приложени докази из тог става одбацивати, као неуредан, па је примењена одредба закона, која је наведена у образложењу оспореног закључка и односи се на одбацивање неуредног захтева. Сматра да погрешно налази Управни суд да је Агенција била дужна да донесе у конкретном случају мериторну одлуку. Позива се на пресуду Управног суда III-4 У 4069/15 од 08.05.2015. године којом је тај суд

прихватио становиште Агенције за реституцију из тужбом оспореног закључка да се, због недостатка приложених доказа уз захтев за враћање одузете имовине, захтев одбацује. Предлаже да суд захтев уважи, те укине или преиначи побијану пресуду.

Противна странка АА из ..., у одговору на захтев, наводи да је захтев неоснован и предлаже да га суд одбије. Тражи и трошкове за састав одговора на захтев за преиспитивање судске одлуке састављене од стране пуномоћника тужиоца-адвоката, у износу од 33.000,00 динара.

Врховни касациони суд је о захтеву одлучивао у поновном поступку, поводом одлуке Уставног суда Уж 3311/16 од 27.07.2018. године, којом је усвојена уставна жалба АА и утврђено је да је пресудом Врховног касационог суда Узп 512/15 од 28.01.2016. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Истом одлуком поништена је пресуда Врховног касационог суда Узп 512/15 од 28.01.2016. године и одређено је да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоца уставне жалбе за преиспитивање пресуде Управног суда 15 У 3999/15 од 28.05.2015. године. Пресудом Врховног касационог суда Узп 512/15 од 28.01.2016. године уважен је захтев Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад из Новог Сада за преиспитивање наведене пресуде Управног суда.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Побијаном пресудом уважена је тужба АА из ... и поништен закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Нови Сад број 46-020022/2014 од 28.01.2015. године, којим је одбачен захтев тужиоца за враћање имовине одузете бившем власнику ББ, као неуредан. Према образложењу побијане пресуде, тужени орган је закључком одбацио захтев тужиоца, иако се претходно упустио у решавање ствари која је предмет поступка, дајући оцену доказа које је тужилац приложио уз поднети захтев. Управни суд стога налази да, како у конкретном случају из образложења оспореног закључка произилази да је тужени орган одлуку у диспозитиву донео након што је ценио доказе које је тужилац приложио уз поднети захтев и за ту оцену дао разлоге због којих налази да се ти докази не могу сматрати актом о подржављењу имовине, која је предмет захтева за враћање, то је тужени био дужан да донесе мериторну одлуку о захтеву тужиоца, па је тужбом оспорени закључак захваћен битном повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), јер правни прописи и разлози дати у образложењу оспореног закључка не упућују на правилност одлуке из диспозитива истог.

Оцењујући законитост побијане пресуде сагласно одлуци Уставног суда Уж 3311/16 од 27.07.2018. године, која је општеобавезујућа према одредбама члана 166. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС" 98/2006) и члана 7. Закона о

Уставном суду ("Службени гласник РС" 109/2007, 99/2011, 18/2013-одлука УС, 103/2015 и 40/2015-др. закон), Врховни касациони суд налази да је правилна одлука Управног суда из побијане пресуде којом се тужба уважава, поништава оспорено решење и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање, али не са разлога наведених у образложењу пресуде.

Право на правично суђење, гарантовано одредбом члана 32. став 1. Устава, између осталог, гарантује "право на приступ суду", при чему ово право није апсолутно право – оно може бити предмет ограничења, али не може да се ограничи или умањи приступ појединца на такав начин или у толикој мери да се сама суштина права оштети (видети *De Geouffre de la Pradelle* против Француске, пресуда Европског суда за људска права од 16. децембра 1992. године, Серија А, бр. 253-Б, п. 41, став 28). Судска одлука о нечијем праву или обавези мора бити донета у поступку који је спроведен у складу са важећим процесним законом, применом меродавног материјалног права и образложена на уставноправно прихватљив начин, јер би се у супротном могла сматрати резултатом арбитарног поступања и одлучивања надлежног суда.

Како је закључком туженог органа одбачен захтев тужиоца за враћање имовине, као неуредан, применом одредбе члана 43. став 1. у вези члана 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, јер уз захтев није доставио исправу о подржављењу имовине у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, по схватању Уставног суда, које у свему прихвата и овај суд, одбацивање захтева, као неуредног, не може наступити уколико подносилац захтева претходно није позван да захтев допуни на одређен начин и у одређеном року, уз упозорење да ће, у противном, његов захтев бити одбачен, сагласно члану 58. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку. Право на приступ суду, као сегмент права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава, подразумева и то да надлежни управни орган омогући лицу о чијем праву расправља да изнесе све чињенице и доказе на којима заснива захтев, при чему орган не сме дозволити да незнање и неукост тог лица буде на штету права које му по закону припада. По оцени Уставног суда, коју прихвата и овај суд, управни органи су дужни да поступају по Закону о општем управном поступку када у управним стварима решавају о правима или обавезама неког лица, при чему се странкама мора омогућити да што лакше заштите и остваре своја права и правне интересе тако што ће орган позвати подносиоца захтева да отклони недостатке који спречавају поступање по захтеву и одредити му рок да то учини уз упозорење да ће захтев бити одбачен, ако благовремено не поступи по налогу органа.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у диспозитиву на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

Суд није посебно одлучивао о захтеву противне странке за накнаду трошкова, имајући у виду да поступак није окончан.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 26.09.2018. године, Узп1 12/2018

Записничар
Весна Мраковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Мирјана Ивић,с.р.